

Dette gælder for:

- Kreditforeningen af kommuner i Danmark, jfr. lov nr. 35 af 19. marts 1898,
- Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning, jfr. lovbestemt gørelse nr. 196 af 2. april 1973,
- Kongeriget Danmarks Fiskeribank, jfr. lov nr. 54 af 17. februar 1978,
- Dansk Landbrugs Realkreditfond, jfr. lov nr. 278 af 7. juli 1960, og
- Finansieringsinstituttet for Hoteller, jfr. lov nr. 48 af 11. februar 1976.

Da den »offentlige tilladelse« er givet i og med folketingets vedtagelse af den enkelte særlov, er det dog ikke nødvendigt, at tilbagekaldelsesadgang indsættes i de pågældende særlove. Men hvis behovet for et forbud mod al sandsynlighed skulle opstå, vil der være en fællesskabsretlig forpligtelse til at indsætte hjemmelen i det pågældende kreditinstituts lovgrundlag eller at ophæve loven.

Forslaget til lov om visse kreditinstitutter, der fremsættes samtidig med nærværende forslag, og som ophæver lov nr. 332 af 5. december 1958 om visse finansieringsinstitutter, har karakter af en rammelov for alle kreditinstitutter, der ikke er omfattet af anden lovgivning.

For bank- og sparekasseloven betyder direkte, at der med nærværende forslag indarbejdes et krav om udstedelse af en tilladelse, forinden en nystiftet bank eller sparekasse påbegynder virksomheden. Tillige præciseres de nærmere betingelser for tilladelsen, herunder en driftsplan. Endvidere indføres regler om tilbagekaldelse og bortfald af tilladelsen og hjemmel til at nægte og at fratage tilladelse, såfremt pengeinstitutets ledelse ikke er i besiddelse af den nødvendige hæderlighed eller fyldestgørende erfaring. Endelig skabes der mulighed for at lempe kravet til kreditinstitutrets retlige status, således at banker og sparekasser hjemmehørende i andre EF-lande kan oprette filialer her i landet, selv om banken eller sparekassen ikke er et aktieselskab henholdsvis en selvejende institution, ligesom der hjemles filialerne ret til at benytte det navn, som de bruger i hjemlandet uden hensyn til bank- og sparekasselovens § 2.

7. Indførelsen af en tilladelsesordning i bank- og sparekasseloven medfører, at en revision af opløsningsbestemmelserne er påkrævet. Ud over de tilfælde, hvor der efter direktivet skal ske inddragelse af tilladelsen med påfølgende ophør af bank- og sparekasselovens virksomhed, kan tilsynsmyndigheden bruge inddragelsen i tilfælde, hvor en bank eller

sparekasse gentagne gange har undladt at opfylde lovens krav.

Det er endvidere naturligt at gennemføre en reform af bank- og sparekasselovens opløsningsregler på grund af de seneste års reformer af konkurs- og likvidationsreglerne. Den nye konkurslov, der trådte i kraft den 1. april 1978, effektiviserer behandlingen af konkursboer, og den tillægger kurator større mulighed for afvikling af boet ud fra mere forretningsmæssige synspunkter. Reglerne om betalingsstandsning udgør desuden et velegnet instrument til at forsøge en videreførelse af en bank eller sparekasse samt til at skabe den fornødne ro i den periode, hvor der er behov for at afklare forholdene i tilfælde af økonomiske vanskeligheder. Aktieselskabslovens regler om insolvent likvidation blev afskaffet i forbindelse med vedtagelsen af den nye konkurslov, jfr. § 14 i lov nr. 299 af 8. juni 1977 om ændring af forskellige lovbestemmelser vedr. konkurs m. v. Da det må anses for naturligt, at de nye regler finder anvendelse på alle selskaber, herunder banker og sparekasser, foreslås, at de nye konkursregler også anvendes ved opløsning af insolvente banker og sparekasser, dog med hensyntagen til disse institutters særlige forhold.

Løsningen for et pengeinstitut i økonomiske vanskeligheder vil normalt være en sammenslutning med et andet pengeinstitut eller en ekstraordinær kapitaltilførsel.

Kan ingen af disse muligheder realiseres, er formålet med de nye bestemmelser at give pengeinstitutets ledende organer mulighed for at beslutte de nødvendige foranstaltninger med henblik på opløsning: indberetning til tilsynet, ekstraordinær generalforsamling, betalingsstandsning og likvidation.

Som et alternativ i tilfælde, hvor pengeinstitutet ikke selv træffer de fornødne beslutninger eller ikke gør det i tide, er der imidlertid givet visse beføjelser til tilsynet med banker og sparekasser: adgang til at anmelde betalingsstandsning, beslutte likvidation eller evt. indgive konkursbegæring. Dette skyldes ønsket om i videst muligt omfang at beskytte indskydernes interesser.

I samme øjemed er der indsat et forbud mod, at pengeinstitutets afvikling sker ved, at det ændres til at være et foretagende af anden karakter samt en bestemmelse om, at det i tilfælde af likvidation er industriministeren, der udnævner likvidatorerne, der således ikke kan vælges af generalforsamlingen.

8. Forslaget vil sammen med forslaget til lov om visse kreditinstitutter og det heraf følgende udvide-